

Příloha č.1 Popis problému: Geniální model, na který stát a lidé doplácí.

Povinnost financovat infrastrukturu - veřejný zájem - zůstala obcím a z prodeje vody si korporace udělali podnikání za účelem dosažení zisku.

Ministerstva i politici v minulých vládách byli na rizika i negativní dopady upozorněni. Neudělali nic, tím umožnili nekalé privatizace a vznik stávajícího stavu. Zástupci MZe přiznali, že neprováděli žádné rozbory ekonomické výhodnosti smluv s koncerny. Na základě čeho tedy hlasovali PRO smlouvy s koncerny? Odkud přijdou finance na infrastrukturu, když jediný zdroj financí předají koncernům?. Jak zajistí zamýšlenou samofinancovatelnost odvětví v budoucnu? **NIJAK. Za 20 let budou vodárny opět stát s nataženou dlaní před státní pokladnou.** Dnešní stav byl způsoben nekompetentním jednáním komunálních politiků, úředníků ministerstev a vlád ČR. Obsah kauzy Michálek a SFŽP, budí důvodné podezření, že si koncerny některé „své“ politiky pěstují, obdobně, jak to dělají v zahraničí. Hodnocení smluv s koncerny dělala Evropská komise od roku 2004 a ministerstvům i vládám ČR předkládala stanovisko, že smlouvy jsou špatné, rizikové pro veřejný sektor a hrozí zneužití dotací, což EK vede k rozhodnutí dotace neposkytnout.

Smlouvy s koncerny jsou pro lidi, města a stát nevýhodné. Byly uzavřeny často protiprávně. Zastupitelé byli k hlasování o dispozici s majetkem vodárny zmanipulováni a rozhodovali na základě nepravdivých informací a leckde v rozporu se zásadami hospodářské soutěže. Instalace koncernů mezi spotřebitele a infrastrukturu vede k enormnímu růstu cen vody, přitom profit z prodeje vody jde především na účty korporací. V případě potřeby financí města „donutí“ koncerny zvýšit nájemné, ale to se okamžitě promítne do ceny vody spotřebitelům. Cena vody přitom již dosahuje výše cen vody v západní Evropě, reálné příjmy lidí ovšem této výše nedosahují. Privatizované regiony mají cenu vody často o 10-15 Kč/m³ vyšší než okolní okresní vodárny, které vlastní a provozují města a obce. Městské vodárny přitom více investují. Koncerny za infrastrukturu platí v lepším případě nájemné ve výši historických odpisů, v horším případě platí symbolické nájemné např. 5000 Kč/rok/ČOV.

V obou případech to znamená na straně měst a obcí nemožnost zajištění zdrojů na budoucí obnovu infrastruktury a tím v budoucnu další požadavky na finance ze státní pokladny.

Pozoruhodné poměry panují na MZe -úseku vodního hospodářství, který řídí dlouhodobě náměstek Kendík, který provozní model pomáhal do našeho vodárenství instalovat. Přestože ministerstvo mělo informace o ekonomické nevýhodnosti provozních modelů a vědělo i to, že EK nedopustí zneužití dotací, hlasovali zástupci MZe pro smlouvy s koncerny. **Jejich NE by přitom celý nevýhodný proces zastavilo.** Ministr zemědělství v roce 2003 řekl:

„Vím o tom, že někteří lidé na MZe pracují pro Vivendi, ale co mám dělat? Já je klidně vyhodím, ale kde mám záruku, že ti, co přijdou po nich, to nebudou do půl hodiny dělat také? Že si je Vivendi nekoupí.“

Tento přístup vysvětluje, proč si zástupce MZe dovolil hlasovat na valných hromadách vodáren schvalujících smlouvy s Vivendi (Veolii) v rozporu s pověřením, které dostal. (VHS Olomouc - 2000, VaK Hradec Králové - 2005). Vysvětluje, proč tento člověk pracuje na MZe stále a spoluvytváří legislativu. Tento přístup vysvětluje, proč v ČR není ustanoven regulátor, i když MZe 10 let hlásá ve svých koncepcích cíl regulátora zřídit. Na konferencích lidé z MZe přítom starostům říkají, že regulátor není třeba, že regulace funguje fantasticky po linii: starosta – města – kraj – ministerstva. **Což je samozřejmě nesmysl, protože nikdo nemá všechny informace, kompetence a odpovědnost.** Pokud to někomu vyhovuje, tak jsou to koncerny .

Kontrola a řízení odvětví vodárenství

Místo 14 velkých státních podniků vzniklo v roce 1993 cca 50 okresních a krajských vodáren. Nyní máme tisíce provozovatelů a vlastníků infrastruktury. Lidé na MZe jednájí tak, že když EK odmítla dotovat pochybné modely, z důvodu zneužití dotací, tak dotace poskytlo MZe! Kdo zaplatí miliardy na ÚČOV Praha? Kam tečou zisky z vody v Praze dnes a kam potečou do roku 2028? Jsme přesvědčeni, že se nelze revizi smluvních vztahů ve vodárenském odvětví v ČR déle vyhýbat. Jistě je nutné realizovat příslušné personální změny na MZe a provést vyhodnocení škod , které byly těmito jedinci způsobeny.

- 1) Smluvní vztahy nájemných modelů si často sám sobě připravil, nastavil a schválil koncern ve spolupráci s ním kolaborujícími komunálními politiky.
- 2) Realizované investice v řádech stovek miliónů korun jsou často pronajímané za směšné nájemné, které nezajišťuje městům a obcím zdroje na budoucí reprodukci majetku. Města a obce vlastně financují investice soukromým provozovatelům.
- 3) Obecní vodárny uzavírají smlouvy, kdy v nájmu nedostávají zpět ani prostředky na prostou reprodukci. V horizontu 20 let budou znovu žádat o dotace.
- 4) Spotřebitel v řadě regionů ČR platí za vodu dvakrát. Platí náklady na provoz, obnovu infrastruktury a oproti minulosti i zisky nadnárodních koncernů.
- 5) U provozních modelů vypovídá porovnání zisků okresních vodáren a koncernů o tom, pro koho je systém výhodný. Koncerny si své komunálními politiky, opečovávají v orgánech soukromé provozní společnosti. Najdete je na www.justice.cz.